

Kdysi dávno v budoucnu



Jaroslav Konvička

Jaroslav Konvička

**Kdysi dávno
v budoucnu**

Malířův obraz

Kdysi dávno v budoucnu žil ve velmi zanedbávaném domě starý a poněkud rozmrzlý malíř. Každý týden mu jeho sousedka nosila vajíčka. Jednou s sebou vzala i svého malého syna. Chlapec se v malířově domě zvědavě rozhlížel, až maminku zatahal za šaty a řekl:

„Maminko, můžeme sem chodit častěji? Mně se tady líbí. Děda pořád maluje. Taky bych chtěl takhle malovat.“

Ve starcově mysli se překvapivě něco hnulo, protože svolil k chlapcovým návštěvám, přestože sousedka předpokládala, že bručounsky odmítne. Chlapec k malíři chodil poměrně často a stařec na jeho dětinské otázky trpělivě odpovídal.

„Dědo, co to malujete teď?“ zeptalo se jednou dítě.

„Maluji západ slunce,“ pravil stařec.

„A proč malujete západ, dědo?" vyzvídál malý soused. Na to malíř poodstoupil od obrazu, chvíli se zamyslel a docela melancholicky odpověděl:

„Protože slunce vždy zapadá. Je v tom kus pravdy. Stejně jako to slunce se časem schová za horizont a nastane noc, tak i světlo mého života brzy vyhasne." Jiného dne se chlapec zeptal znovu:

„Co to malujete teď, dědo?"

„Maluji západ slunce."

„A proč zase západ?" divil se hoch. Starý malíř opět vypadal zadumaně, v obočí mu lehce zahřmělo, ale poté smutně odpověděl:

„Protože věřím, že lidstvo již dávno minulo svého poledne. Kdysi jsme na Zemi zářili a hráli přírodu dokonalou harmonií. Ale teď, stejně jako po západu slunce, nastane na Zemi temnota."

Každý den se při návštěvě chlapec zeptal, co zrovna stařec maluje. Každý den se mu dostalo pochmurné odpovědi o západu slunce a zbytečnosti lidského života. Rozhodl se, že je stařec smutný, a potřebuje potěšit. Namaloval mu tedy obrázek a přinesl jej ukázat.

„Podívejte dědo! Já taky maluju! Podívejte, co jsem namaloval!“ mával před starcem papírem. Ten si jej zainteresovaně prohlédl a řekl: „Hm, to je pěkné. To se ti povedlo. To je západ slunce, že?“

„Ne, dědo,“ odpověděl chlapec. „Já jsem namaloval východ.“ A v srdci starého malíře došlo k rozbřesku.

Myšlenky

Kdysi dávno v budoucnu, v nekonečném oceánu smrti, setkaly se dvě myšlenky. Jedna z nich byla modrá jako obloha nad pouští a hřála také příjemným pocitem krbu domova. Druhá z nich byla šedá a chladná jako obloha před bouří.

První řekla: „Zdravím tě, příteli. Pocházím z člověka, jehož mysl byla stále otevřená a vítala všechny myšlenky. Někdy s láskou - jako blízkého přítele, někdy jen s úsměvem – jako náhodného kolemjdoucího. Ten muž si myšlenky půjčoval a dělil se o své vlastní. Tak jako se teď dělím já. Jsem jeho poslední myšlenka. Jmenuji se – *Děkuji*.”

A druhá odpověděla: „O čem to mluvíš?! Jen plácáš nesmysly. Cožpak nevidíš, že jsme odsouzeni k nekonečnému utrpení v tomto oceánu?!”

Ta druhá myšlenka se totiž jmenovala –

Proč zase já, a pocházela z muže, jehož mysl byla uzavřená za ocelovými vraty, a jehož myšlenky byly vězněny a týrány od počátku až do konce.

Učitel a žák

Ve městě zrovna takovém, jaké je to vaše, žil jeden vážený učitel. Jednoho dne si v restauraci objednal kávu, kterou mu přinesl jeho bývalý žák.

Učitel ho okamžitě poznal a bez pozdravu mu káravým hlasem řekl:

„Vidíš, vidíš. Kdyby ses místo toho věčného vtipkování raději pilně učil, mohl jsi to někam dotáhnout.“

Po několika letech se oba opět setkali kdesi ve městě na ulici. Chudý a starý učitel už kráčel o holi, zatímco jeho bývalý žák proti němu v naleštěných botech a drahém obleku.

Když se míjeli, pohlédl na něj učitel s úctou ve tváři a pravil:

„Dobrý den, pane.“ Ale žák mu neodpověděl a šel hrdě dál.

Filosofové

Čtyři filosofové spolu seděli u svých šálků kávy a dohadovali se o smyslu života.

„Přátelé," řekl první, „myslím, že je to nad slunce jasné. Bůh nám daroval tuto pouť, abychom se s ním na jejím konci opět shledali." Na to druhý filosof reagoval:

„Ty a tvůj Bůh! Pleteš se, příteli. Všude kolem vidím jen hmotu a předměty. Kde je tvůj Bůh? Kdepak, smyslem života je užít si dosyta všech jeho slastí." Načež třetí filosof vyhrkl:

„Ach, ty požitkáři! Jeden snílek, druhý nenažranec. Oba se mýlíte. Říkám vám, že jsme tu od toho, abychom se jako nejinteligentnější tvorové planety učili tak dlouho, až naše mysl jednou obsáhne všeho vědění vesmíru."

Zatímco se ti tři dohadovali, čtvrtý filosof se jen mlčky usmíval a zíral při tom na mraky plující po obloze. Jelikož nic neříkal, zeptali se jej ostatní:

„Co si myslíš ty?“ Muž vytržený z pohledu do nebe se na své druhy klidně podíval, pomalu si usrkl trochu kávy a pravil:
„Jaké to nádherné odpoledne.“

Telefon a četnická stanice

Kdysi dávno v budoucnu zazvonil na jedné četnické stanici v Narbonne telefon. Komisař zvedl sluchátko, z jehož otvorů se ozval uvzlykaný hlas mladé ženy:

„Haló? Pomoc! Prosím vás, pomozte mi! Byla jsem hrubě oloupena! Všechno mi sebral! Všechno! Co si teď počnu?“

„Zadržte, slečno, zadržte!“ skočil jí do toho komisař. „Povězte mi, kdo vás okradl. Můžete mi popsat, jak vypadal?“ zeptal se.

„Ano, jistě,“ odpověděla slečna s rozpoznatelnou snahou o uklidnění. „Vysoký černovlasý muž, krásné hnědé oči, silné paže. Na první pohled vypadal jako gentleman. Sliboval mi, že se spolu odstěhujeme na venkov a založíme rodinu,“ vychrlila ze sebe mladá dáma a opět se rozvzlykala. Komisař, který na podobné popisy nebyl vůbec zvyklý, si jen povzdychl a ptal se dále:

„Dobrá, dobrá. A co vám ten člověk vlastně ukrad?“

„Vzal mi to nejcennější, co mám,“ plakala volající. „Ukradl mi mé srdce!“

Komisař telefonát s předstíraným porozuměním ukončil. Vždyť to jen vlastně jedna dívenka naletěla nějakému sukničkáři. Co ovšem nečekal, byla situace, jež následovala o dva týdny později. Tentokrát totiž ohlásila podobnou krádež vdaná žena ve středních letech.

„Ukradl mi mé srdce! Vzal mi rodinné zázemí! I děti se na mě teď zlobí! Ach, pane komisaři, kdybyste jen slyšel, jaké roztomilé hlouposti on říká, a jak sladce líbá.“ To už četník zakončil hovor s nechápavě vytřeštěným výrazem ve tváři.

„To ale musí být pořádný holomek, ten zloděj srdcí. Anebo šťastlivec,“ pomyslel si. Podobných telefonátů zažili na stanici během následujících tří let víc než dost. Dokonce si z nich už začali dělat legraci.

Jestli se dobře pamatují, tak se dokonce četníci sázeli, kolik obětí ten zlodějíček zvládne během jednoho měsíce, nebo také – kdo bude

příští oběť. To se jednomu z nich řádně vymstilo, protože vybuchl v smích, zrovna když se na stanici dostavil sám rozlícený starosta a zuřivě kázal ochráncům zákona, že se proti tomu „Proutníkovi“, jak jej pan starosta nazval, musí neprodleně zakročit, jelikož mu svedl vlastní ženu. Komisaři se jej podařilo jakž takž umoudřit tím, že zákon proti takovému činu bohužel nic nenamítá.

Vlastně se z toho na četnické stanici časem stala taková zajímavá rutina. Až jednoho dne zazvonil telefon. Komisař zvedl sluchátko, z něhož se opět ozval bezradný hlas:

„Pomoc! Prosím vás pomoc! Byl jsem oloupen! Já nevím, co mám dělat! Měl to být jen zálet! A ta podvodnice mi... ukradla mi... ukradla mi mé srdce!"

Pan komisař s úsměvem pohlédl na své kolegy a řekl do telefonu: „Tak přece jen na tebe došlo ty holomku, gratulujeme.“